

ע"פ 2437/15 - משה רובין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 2437/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המערער: משה רובין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר-
שבע מיום 2.4.2015 בתפ"ח 33171-05-14
שניתנה על ידי כבוד השופט י' עדן

בשם המערער: עו"ד אורי בן נתן

בשם המשיבה: עו"ד יאיר חמודות

פסק-דין (נימוקים)

לפני ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (השופט י' עדן) מיום 2.4.2015 שלא לפסול עצמו
מלדון ב-תפ"ח 33171-05-14. ביום 4.5.2015 דחיתי את הערעור ללא נימוקים כדי לאפשר את המשך ניהולו של
ההליך בעניינו של המערער. עתה מובאים הנימוקים.

1. נגד המערער, יחד עם כמה אחרים, הוגש כתב אישום אשר יחס לו במסגרת שנים-עשר אישומים שונים ביצוע של מגוון עבירות במסגרת ארגון פשיעה, לרבות עמידה בראש ארגון פשיעה. המערער עצור מיום 29.4.2014 עד לתום ההליכים, כאשר במרבית התקופה ועד היום הוחזק בתנאי הפרדת יחיד מטעמי מסוכנות. החזקתו בתנאים אלו הוארכה מעת לעת על ידי בית המשפט המחוזי לבקשת המשיבה, בין היתר בהתבסס על חומר חסוי שהגישה לעיונו של בית המשפט. אחת מבקשות אלו נדונה בפני השופט עדן, אשר ביום 9.12.2014 הורה על המשך החזקתו של המערער בהפרדת יחיד לתקופה של ארבעה חודשים (עת"א 50018-10-14) (להלן: החלטת המעצר בהפרדה). בהחלטתו הסתמך השופט עדן על החומר החסוי שהוגש לו וציין בין היתר כי "[...] מדובר בחומר חסוי אשר הינו ממספר ויש לומר מספר רב של מקורות, מדובר בחומר חסוי אשר יש לומר שבכמה וכמה עניינים ונושאים הינו חומר חסוי מוצלב".
2. ביום 18.3.2015 הודיעה המשיבה כי לאחר ששקלה בשנית את הראיות שנאספו בתיק החליטה לתקן את כתב האישום שהוגש נגד המערער ושאר הנאשמים כך שתוסר כל התייחסות לחברות ופעילות במסגרת ארגון פשיעה. לאור זאת, הורה בית המשפט המחוזי כי התיק בעניינם של המערער ושל שאר הנאשמים, שעד לאותו מועד נשמע בפני מותב של שלושה שופטים, ישמע בפני מותב של שופט אחד. השופט אליו הועבר התיק הוא השופט עדן.
3. על רקע זה ביקש המערער כבר בדיון הראשון בתיק בראשות השופט עדן כי הוא יפסול עצמו מלדון בעניינו. טענת הפסלות של המערער נשענה על החלטת המעצר בהפרדה. לשיטת המערער מהחלטתו של השופט עדן עולה כי במסגרת עיונו בחומר המסווג שהוצג לו נחשף השופט ל"מסה קריטית" של מידע שלילי בעניינו של המערער. נטען כי חשיפה זו יוצרת חשש ממשי למשוא פנים של השופט בבואו לדון ולהכריע בהליך העיקרי שמתנהל נגד המערער.
4. בהחלטתו המנומקת דחה השופט עדן את בקשת הפסלות. הוסבר כי החומר החסוי אליו נחשף, אשר פרטיו הספציפיים אינם זכורים לשופט, נגע להצדקת המשך החזקתו של המערער בתנאי הפרדת יחיד מטעמי מסוכנות ולא לעבירות בהן הואשם. לאור זאת, ובמיוחד לאור שינוי הצפוי של כתב האישום כך שלא יכלול כל התייחסות לפעילות במסגרת ארגון פשיעה, קבע השופט עדן כי לחומר המסווג אליו נחשף אין כל משקל או משמעות להליך העיקרי המתנהל נגד המערער וכי לא מתקיים חשש כלשהו למשוא פנים מצדו כלפי המערער.
5. בערעורו, בו חזר על טענתו העיקרית, ביקש המערער כי בית משפט זה יעיין בחומר המסווג שהוצג לשופט עדן ויבחן אם מדובר במסה קריטית של מידע שלילי המצדיקה פסלות. המדינה בתגובתה הסכימה לבקשה זו וציינה שאף ראוי שכך ייעשה כדי שבית המשפט יוכל להכריע מתוך מראה עיניו אם אכן קמה עילת פסלות. מכאן שהשאלה היחידה בערעור היא אם החומר המסווג אליו נחשף בית המשפט עולה כדי מסה קריטית של מידע היוצר חשש ממשי למשוא פנים כלפי המערער. כפי שציין הצדדים, זה גם המבחן שנקבע בפסיקה (ראו ע"פ 6752/97 פרידמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נא(5) 329 (1997)). כדבריו של הנשיא ברק
- "נקודת המוצא והנחת היסוד הן, כי שופט מקצועי יוכל להפריד בין הראיה הקבילה לראיה שאינה קבילה, ואין בעצם קבלת מידע לא קביל כדי לפסול השופט. עם זאת, קיימים מקרים מיוחדים וחריגים, שבהם ה"מסה" של הראיות הלא קבילות שאליהן נחשף השופט היא כה רבה, עד שיש בה כדי להכריע גם את מקצועיותו" (שם, עמוד 335).
6. כאמור בפסק דיני מיום 4.5.2015 החומר החסוי אכן הוגש לבית משפט זה. עיון בו מעלה כי אין מדובר במקרה בו נחשף השופט עדן למסה קריטית של מידע בעניינו של המערער שיש בו כדי להכריע את מקצועיותו. כאמור,

ועל כן, יש לדחות את הערעור.

7. סוף דבר - דין הערעור להידחות.

ניתן היום, כ"ה באייר התשע"ה (14.5.2015).

ה נ ש י א ה
